

מ"ת 29822/12/22 - מדינת ישראל נגד מוחמד קראירה (עציר)

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 29822-12-22 מדינת ישראל נ' קראירה(עציר)
תיק חיצוני: 548590/2022

בפני כבוד השופטת יפעת אונגר ביטון
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב מוחמד קראירה (עציר)
החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של קשירת קשר לעשות פשע, גניבת רכב ונהיגה לא רשיון נהיגה. עבירות לפי ס' 499(א)(1) ו- 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כמו גם עבירה לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

עם הגשת האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

על פי האישום, המשיב קשר קשר עם אחר, תושב ישראלי (להלן: "מצרי") לגניבת רכבים משטחי המדינה והעברתם לשטחי הרשות הפלסטינית. עוד נטען כי ביום 6.12.22 לפני השעה 04:50 אירעה התפרצות לבית בזכרון יעקב, במהלכה נגנבו מפתחות רכב ובאמצעותם נגנב רכב מסוג טויוטה (להלן: "הרכב"). נטען כי מצרי נהג ברכב מבקת אל גרביה עד למרחק של כמה מאות מטרים לפני מחסום ניצני עוז, שם פגש במשיב, לאחר שתאמו את המפגש ביניהם בשיחות טלפוניות בטלפונים ניידים, והמשיב קיבל את מפתחות הרכב ממצרי, החליף אותו במושב הנהג ונהג את הרכב למחסום, כאשר בכוונתו להעביר את הרכב לטול כרם, אך שם עוכב ונעצר.

עוד נטען שהמשיב מעולם לא החזיק ברשיון נהיגה ישראלי.

בדיון שנערך ביום 22.12.22 הסכים ב"כ המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי עוצמתן כה נמוכה עד כדי שאין מקימות עילת מעצר סטטוטורית. טען ב"כ המשיב כי המשיב קיבל את הרכב על מנת להעבירו לתיקון בטול כרם, לאחר שאדם נוסף בשם אחמד חאג' טען שבעלי הרכב מבקש לתקנו וביקש מהמשיב להעבירו למוסך. המשיב הכחיש מכל וכל קשירת קשר וטען כי מדובר בטענה שאין לה אחיזה בראיות והופיעה בכתב האישום, אך על מנת להחמיר את מצבו של המשיב באישום נגדו.

עוד טען ב"כ המשיב כי לא ניתן לייחס למשיב עבירת גניבה משום שלא היה שותף לגניבת הרכב, גם על פי האמור בכתב האישום, והוא אף לא ידע ולא יכול היה לחשווד שהרכב גנוב. נטען כי המשיב שמר על גירסתו זו לאורך כל חקירתו, הוא קיבל רכב תקין, לא פרוץ, עם המפתחות, והאמין בכל ליבו כי החזקה ברכב חוקית לחלוטין, ואכן בעליו מבקשים לתקנו בשטחי הרשות, בשל העלות הזולה יחסית.

במקרה הגרוע ביותר, כך אליבא ב"כ המשיב, מדובר בעבירה של החזקת רכוש חשוד כגנוב, ולא בגניבה, עבירה שאינה מקימה עילת מעצר.

ב"כ המשיב מבסס את טענתו הנ"ל גם על פלט השיחות של חאג', לפיו היו שיחות בינו לבין המשיב שלוש פעמים ביום שבו המשיב נעצר, והמשיב טען שכל השיחות קשורות להעברת הרכב לתיקון, משום שלאותו חאג' אין שום סיבה ועילה לפנות אל המשיב בנושאים אחרים, הגם שהם מכירים שנים רבות.

עוד נטען כי המבקשת ראתה לשחרר את חאג' בתנאים, הגם שלא יכול להיות ספק כי הוא קשור בגניבה, ולא ראוי כי תהיה איפה ואיפה בין השניים.

ב"כ המשיב סבור כי העובדה שאין ראיות אחרות ונוספות, להעיד על קשירת קשר, מלמדת שלא ניתן לייחס למשיב עבירה זו, או את עבירת הגניבה. השיחות הטלפוניות בינו לבין מצרי שתחילתן בשעה 14:21 (כ- 9 שעות לאחר הגניבה), ועד השעה 14:41 אינן יכולות להספיק על מנת להוכיח קשירת קשר.

באשר לעבירת הנהיגה ללא רשיון - חולק ב"כ המשיב על טענת המבקשת, טוען כי למשיב רשיון נהיגה בשטחי הרשות למעלה מ- 20 שנה, למד נהיגה, יודע להשתמש ברכב ומכיר את הסיכונים בנהיגת רכב וממילא לא מדובר בעבירה המקימה עילת מעצר.

טען עוד ב"כ המשיב כי חולשת הראיות כאמור, בצירוף העדר כל עבר, גילו המתקדם של המשיב שהוא גם אדם חולני, כל אלה מצביעים על כך שניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר, בפרט לפי הנחיה 5.24 העוסקת במדיניות התביעה בעניין בקשות למעצר עד תום ההליכים, וכאשר המשיב עונה על הקריטריונים באותה הנחיה. ב"כ המשיב אף הפנה את ביהמ"ש לפסקי דין העוסקים בשחרור לחלופת מעצר, לרבות בעניינם של משיבים תושבי הרשות ולרבות בעבירות חמורות יותר.

ב"כ המשיב הציע כי המשיב יוחזר למקום מגוריו תוך שערב ישראלי, קרוב משפחתו של המשיב, יערוב להבטחת קיום תנאי השחרור בערובה.

ב"כ המבקשת חזרה על הבקשה, טענה כי מדובר במי שביצע את העבירות בעודו מחזיק היתר כניסה למדינה לצרכי פרנסה, ולפיכך יש להתייחס בחומרה יתרה לכך שביצע את העבירות תוך שהמדינה נתנה בו אמון.

נציגת המבקשת שבה וחזרה על כך שבתיק ראיות לכאורה הקושרות בין המשיב לבין מצרי, לשיטתה לא שיחות אקראיות ולא ניתן לבטל את הקשר בין השניים. עוד נטען כי בניגוד לעמדת ב"כ המשיב, לפיה עבירת רכוש יחידה אינה מקימה עילת מעצר, הרי שביהמ"ש רשאי לקבוע כי מתגבשת עילה כזו גם בנסיבות של עבירת רכוש יחידה, ויש לבחון את המארג הכולל, דרך החיים ולא רק העבירה עצמה, לרבות לא רק העבר הפלילי הנקי. היא עמדה גם על כך שמדובר בתושב הרשות, מה שמקים חשש להתחמקות מהליכי המשפט, וכאשר לא ניתן להתרשם (באותו הדיון) מהערב שהציע המשיב שלא הופיע.

ראיות לכאורה:

עיון בתיק החקירה מעלה כי כנגד המשיב קיימות ראיות לכאורה שיש בהן להביא להרשעתו.

לפי עדותו של המשיב עצמו התבקש על ידי אחד (שלדבריו הוא אחד בלעאוי - עדותו מיום 10.12.22 שעה 15:31 ש' 12), לקבל את הרכב לפני המחסום ולהעביר אותו במחסום לטול כרם לצורך תיקונו. יחד עם זאת מעדויותי האחרות עולה כי אינו מכיר את בעל הרכב, אינו מכיר את מי שמסר לו בפועל את הרכב, אינו יודע מדוע אחד, שלו היתר כניסה לישראל, זקוק לו לשם העברת הרכב, כאשר הוא עצמו יכול לעשות זאת, שינה גירסתו ביחס לתשלום עבור ההעברה, לא ידע למי הוא צריך להעביר כביכול למסור את הרכב בטול כרם ולא קיבל שום פרטים של אותו אדם. בחקירתו ביום מעצרו טען כי שאל את החבר שביקש ממנו להוביל את הרכב (אחד) אם הרכב חוקי ונענה בחיוב. לא זו אף זו, נאמר לו, לדבריו, שהרכב יועבר במחסום, יתוקן ויוחזר.

על פניו ניתן לטעון כי המשיב לא יכול היה לדעת ולא יכול היה לחשוד כי מדובר ברכב גנוב, אולם כבר מעדויותיו הוא, עולות תמיהות וסימני שאלה לא מבוטלים, ואף סתירה ביחס לתשלום עבור השירות, אשר יש בהן לחזק את הסברה כי היה מצוי בסוד העניינים.

לו היה מדובר בשיחה בודדת בין המשיב לאותו אחד, אזי יכול והמשקל היה עובר לזכותו של המשיב. ברם, המחקר התקשורתי שנערך בין הטלפונים הניידים של המשיב ושל מצרי מעלה שלוש שיחות טלפון, שתיים מהן קצרות ואחת - זו הסמוכה למועד המעצר - ארכה 8 דקות. המשיב לא סיפר עליה תחילה, וכאשר הוטח בפניו קשר טלפוני זה, הסביר כי היה עליו לתאר, למי שאמור להביא לו את הרכב, היכן הוא נמצא: "הוא הגיע אליי ואני מסביר לו איפה אני ממתין לו... לפני המחסום 400 או 500 אני אומר לך, אני התקשרתי אליו והוא נשאר איתי על הקו על מנת שאני והוא נזהה האחד את השני...". גירסה זו עומדת בניגוד לגירסתו האחרת של המשיב ששלל כי התקשר לאותו מצרי וטען שהאחרון הוא שצלצל אליו ואף טען שלא קיבל שום מספרי טלפון של מי שאמור להביא לו את הרכב ושל מי שהוא אמור למסור לו את הרכב. טען המשיב בחקירה כי לו היה רוצה "לעבוד בדברים האלה" לא היה משתמש בטלפון הנייד האישי שלו. לא ברור כיצד היה למשיב מספרו של מצרי, אם לשיטתו, לפי עדותו הראשונה סמוך למעצרו סיפר רק על שיחה אחת שקיבל מאחד ולא קיבל ממנו פרטים נוספים. כך לדוגמא, כאשר נשאל כיצד ידע למי עליו להעביר את הרכב, ציין שהתכוון לצלצל לאחד ולשאול אותו, לאחר שיעבור את המחסום.

ראוי לציין כי כאשר נחקר מצרי אודות שיחות הטלפון שיצאו מהטלפון שלו אל הטלפון של המשיב, מסר בהזדמנות אחת כי יתכן שמישהו אחר עשה שימוש במכשיר שלו, אולם בהזדמנויות אחרות שמר על זכות השתיקה.

עוד ראוי לציין שאחד הכחיש בחקירתו את טענת המשיב כי מישהו ביקש ממנו לתקן את הרכב או אישר לו נסיעה באותו רכב ואף הכחיש את השיחה בינו לבין המשיב לעניין העברת רכב לתיקון, עובר למעצרו של המשיב, באופן מפורש.

לאור האמור טענת ב"כ המשיב כי לא ניתן ללמוד מהראיות קיומה של ידיעה או חשד של המשיב כי הרכב גנוב, עומדת בסתירה לגירסאות השונות של המשיב עצמו ולגירסאותיהם של מצרי ושל אחד, כמו גם בסתירה למחקרי התקשורת

כאמור.

לפחות לשלב הלכאורי התואם לשלב הבקשה לעצור את המשיב עד לסיום ההליכים, אני סבורה כי יש בראיות די על מנת להביא להרשעתו, ולא מדובר במקרה שבו על ביהמ"ש להשתכנע מעבר לכל ספק סביר באשמתו של המשיב, אלא במקרה שבו די בכך שקיימות ראיות שאם יעמדו במבחן החקירות הנגדיות יובילו להרשעה.

באותה מידה, כפי שצינתי לעיל בדבר הקשר שנקשר בין אחמד למשיב למצרי במועדים סמוכים למועד המפגש בין מצרי למשיב, שהוא עצמו אינו מוכחש, יש בראיות תשתית מספקת לצורך הרשעה בעבירה קשירת קשר לביצוע פשע.

מכח קשירת הקשר ניתן להרשיע את המשיב גם בעבירת הגניבה.

לטעמי כאשר פונים לאדם בבקשה להעביר רכב שאינו מוכר לו ואינו מכיר את בעליו ממקום למקום, כאשר אחר יכול לעשות זאת באותה מידה, וכאשר מציעים למעביר תשלום עבור ההעברה, ראוי כי יעלו שאלות בדבר הקשר של מי שמבקש את ההעברה אל הרכב או אל בעליו ובעיני יותר מאשר סביר כי שאלות אלה יצביעו לאותו אדם שהתבקש להעביר את הרכב על כך שמדובר בעניין מפוקפק.

אני מוצאת כי הדברים הללו יש בהם לתמוך את הראיות הקיימות בתיק לעניין עבירות קשירת הקשר ולגניבת הרכב.

אשר לעבירת הנהיגה ללא רשיון - אין בדברי ב"כ המשיב כדי להצביע על העדר ראיות ביחס לעבירה זו, משום שהמשיב עצמו הודה בחקירתו כי מעולם לא היה לו רשיון נהיגה ישראלי.

עילת המעצר:

אכן במקרה שבו מדובר בעבירת רכוש בודדת, קלה יחסית, הכלל הוא שאין מתקיימת עילת מעצר.

יחד עם זאת נקבע בפסיקה, לא פעם, שגם עבירת רכוש בודדת עשויה להקים עילת מעצר כאשר היא מבוצעת תוך עבירות נוספות, או באופן מתוכנן ומתוחכם, או על ידי מספר אנשים.

במקרה שלפנינו מדובר באירוע של התפרצות לבית בזכרון יעקב, גניבת מפתחות הרכב, גניבת הרכב והובלתו לבקת אל גרביה, משם הוסע על ידי מצרי והועבר, תוך תכנון מראש למשיב, אשר היה חוליה נוספת - כך על פי הראיות - בשרשרת הגניבה והעברת הרכב לשטחים. מדובר במעשה מתוכנן ומתוחכם ולא במעידה אקראית. אני סבורה כי יש בכך משום להקים עילת מעצר.

נוסף לכך וכפי שאין חולק, המשיב הינו תושב הרשות הפלסטינאית, מה שמקים חשש להמלטות מן הדין היה ויחליט שלא לשוב למשפטו ככל וישוחרר.

הבאתי לתשומת ליבי את הפסיקה המפורטת אליה הפנה ב"כ המשיב לרבות בעניין סעאפין (בש"פ 6766/22) בעניין זידאן (מ"ת 49625-08-22), בעניין רחמינוב (מ"ת 921-12-22) ואח'.

אני מוצאת כי בתי המשפט, לערכאותיהם השונות בחנו מקרים שבהם התבקשו מעצרים עד לסיום ההליכים בעבירות רכוש והגיעו למסקנה שגם בעבירות רכוש חמורות יותר, לרבות שבוצעו על ידי תושבי הרשות הפלסטינית, נמצא המקום לשחרור בערובה ובלבד שחלופת המעצר תהיה הולמת ותספק את תכליתו. כך למשל, בעניין זידאן קבע כב' השופט סלאמה כי למרות שהמשיב תושב שטחים שאין בידו אישור כניסה או שהיה בישראל (להבדיל מהמקרה של המשיב דן שהחזיק בזמן מעצרו באישור כזה), ניתן לשחררו לחלופת מעצר הכוללת הפקדה כספית משמעותית, התחייבות עצמית והתחייבות של צדדי ג' אשר למעשה יערבו להתייצבותו של המשיב למשפטו.

ודוק, באותו עניין דובר במקרה שבו הנאשם שם הואשם בקשירת קשר לביצוע פשע בכך שיגנבו רכבים ויעבירו אותם לשטחי הרשות וכן בגניבה ובנהיגה ללא רשיון, למעשה אותן עבירות בהן מואשם המשיב דן, אלא ששם דובר בשתי עבירות של גניבת רכב, להבדיל מהמקרה כאן שבו מדובר בעבירה אחת. גם ביהמ"ש שם מתייחס לכך שיתכנו מקרים בהם עבירות רכוש הקימו עילת מסוכנות, כאשר העבירות מבוצעות באופן שיטתי או בהיקף ניכר ונרחב או תוך שימוש באמצעים מתוחכמים.

כב' השופט סלאמה סבר שבמקרה שלפניו, אשר דומה למקרה שבפנינו, אין מדובר בעבירה שבוצעה באמצעים מיוחדים ומתוחכמים המעידים על מסוכנות מצד המשיב, ובכך אינני מסכימה עמו.

אמנם, לפי האמור בכתב האישום, עניינו של המשיב כאן בכוונה להעביר את הרכב משטחי המדינה לשטחי הרשות ואין הראיות הקושרות אותו לפריצה ולגניבת הרכב בפועל, אך אלמלא חלקו זה כל מטרת הגניבה שהיא העברת הרכב לשטחים לא תושג.

לטעמי חלקו של המשיב משמעותי במארג התכנון והביצוע ואף מעיד על תכנון מוקדם עם אחרים. אני סבורה שלא צריך להגיע למקרה שבו יהפכו העבירות לשיטתיות ויבוצעו בהיקף נרחב, אלא להיפך. לטעמי יש לקטוע את שרשרת הביצוע בעודה באיבה, ולכן אני סבורה שבמקרה דן גם אם מדובר בעבירה יחידה, הרי נסיבות הבצוע הכוללות מקימות עילת מעצר.

חלופת מעצר:

השאלה העיקרית היא אם יש מקום לשחרורו של המשיב בחלופת מעצר. נטען, כזכור, על ידי בא כוחו כי המבקשת לא פעלה בהתאם להנחיית פרקליט המדינה מספר 5.24 מיום 18.10.22 בעניין הגשת בקשות למעצר עד תום ההליכים, לפיה היה עליה לשקול שיקולים הקשורים באפשרות ליתן אמון בנאשם כמו למשל עברו הפלילי, חשש ממשי מהמלטות מן הדין, מאפייניו האישיים של הנאשם וכיוצ"ב.

עיינתי בהנחיה ואינני סבורה שיש בה הוראה מפורשת כיצד לפעול במקרה דן אלא היא מציינת מתווה כללי ואת סוג השיקולים שיש להביא בחשבון לפני קבלת ההחלטה אם לבקש מעצר עד תום ההליכים או אם להסכים ולהסתפק בשחרור לחלופת מעצר. לגבי עבירות רכוש, נקבע בסעיף 20 (ג) להנחיה, כי לגבי עבירת רכוש גם בדרגת חומרה משמעותית ניתן לשקול ולהסתפק בשחרור לחלופת מעצר ובלבד שנסיונות הביצוע אינן מלמדות על מסוכנות גבוהה שאינה מאפשרת להסתפק בחלופה.

כאמור, המבקשת טענה בבקשה וחזרה על כך בדיון כי נסיבות הביצוע דנן מלמדות על מסוכנות פרי תכנון והכנה מראש, כך שלא יהיה בחלופת מעצר להגשים את התכלית של מניעת הישנות העבירות. כמו כן, כאמור, נטען שהמשיב עשוי להמלט מן הדין.

ב"כ המשיב הדגיש את העדר העבר הפלילי, את גילו של המשיב ואת מצבו הרפואי וטען כי לא מתקיימת מסוכנות המחייבת את מעצרו מאחורי סורג ובריא ובהחלט ניתן לשקול, כפי הנחיית פרקליט המדינה, שחרור לחלופת מעצר.

לאחר שבחנתי את הדברים אני מסכימה עם הסניגור המלומד. הכלל הוא כי מעצר אינו בא על חשבון העונש ויש לבחון אם חלופת מעצר תשיג את תכליתו ובמקרה דנן אם ישיגו תנאי השחרור בערובה את המטרה למנוע מהמשיב להמשיך ולבצע עבירות מן הסוג המיוחס לו, לסכן את רכושו של הציבור ולהתייב למשפטו.

בהקשר זה דעתי עם דעתו של כב' השופט סלאמה כי בהשתת תנאים מחמירים תושג התכלית.

אני קובעת איפוא כי יש לשמוע את הערב המוצע על ידי בא כוחו של המשיב לצורך קביעת חלופת המעצר. הערב ישמע במועד שנקבע למתן ההחלטה.

ניתנה היום, דד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד
הצדדים.